

РЕЦЕНЗИЯ

за трудовете на Славия Георгиева Бърлиева-Бекирова, кандидат за заемане на академичната длъжност професор в конкурса по професионално направление 2.1 Филология за нуждите на секция „Кирило-Методиевски извори и традиции“ в Кирило-Методиевския научен център на БАН (ДВ бр. 36 от 27. 04. 2018 г.)

Славия Бърлиева е кандидат по обявения на 27.04. 2018 г. конкурс за заемане на академичната длъжност професор (за едно от обявените две места). Тя е родена на 4. 08. 1955 г. в гр. София. През 1974 г. завършва Немската гимназия в родния си град. През 1980 г. завършва специалността „Класическа филология“ във Факултета по Класически и нови филологии на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, става магистър по класическа филология с втора специалност „История“ и получава диплом за специалист по латински и гръцки език и преподавател в средните училища. През 1986–1990г. е задочен аспирант (сега – докторант) в Кирило-Методиевския научен център при БАН и през 1994 г. получава научната степен „кандидат на филологическите науки“ (сега – „доктор по филология“). През 1981 г. работи като специалист-историк в Историческия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (Катедра по история на българските земи в древността). От 1981г. досега е на работа в Кирило-Методиевския научен център на БАН : до 1983 г. е проучвател, от 1983 до 1998 г. – научен сътрудник, а от 1998 до момента – старши научен сътрудник II ст. (сега доцент). Специализира латинска и гръцка палеография (Санкт Петербург, 1986), палеография, дипломатика и архивистика (Бари, 1987, Венеция, 1990), кирило-методиевски извори (Ватикана, 1991), латинска и немска агиографска литература (Фрайбург, 1992), историография и изворознание (Мюнхен, 1992), латинска и гръцка агиография (Удине, 1994).

Солидната подготовка на Сл. Бърлиева в областта на латинския език, латинската и гръцката палеография, дипломатика и архивистика, латинската, гръцката и немската агиография, на латинските и гръцките кирило-методиевски извори ѝ дават възможност на практика да приложи своите познания по време на изследванията си след това в многобройните хранилища на първични материали в тези научни области не само в България, но и в редица други европейски страни, които притежават такива важни материали: Австрия, Ватикана, Великобритания, Германия, Италия, Полша, Русия и Словакия. Свидетелство за впечатляващия резултат от тази интензивна работа е списъкът на нейните публикации, наброяващ 206 заглавия (като автор, съавтор, съставител и редактор на книги и монографии, собствените ѝ студии и статии, докладите ѝ на международни научни форуми, нейните популярни публикации и участия в масмедияте). Те са издадени в няколко европейски страни (България, Великобритания, Германия, Италия, Полша, Русия, Словакия, Чехия) както на български, така и на английски, италиански, немски и полски език. Повечето от тях (дори популярните публикации и различните изяви в най-разнообразни институции и в медиите) са посветени на Кирило-Методиевото дело и традиции. Освен това тя има и впечатляваща преподавателска дейност в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ през 1993–2008 и 2015–2018 г. в Катедрата по класическа филология и Катедрата по германистика на Факултета по класически и нови филологии, а също и в Катедрата по история на България в Историческия факултет: над 500 часа лекции и повече от 600 часа упражнения не само по латински език, но и по средновековни

източници за немската културна традиция и средновековна историческа хронология, като за пръв път в България въвежда и преподава курс по латинска палеография.

В същото време тя представя проучванията си върху кирило-методиевските извори и традиции на 40 международни научни форума на английски, български, италиански, немски и руски език, проведени след хабилитирането ѝ в Будапеща, Братислава, Варшава, Венеция, Вилнюс, Елванген, Лийдс, Краков, Милано, Москва, Мюнхен, Оксфорд, Пловдив, Райхенау, Рим, София) и изнася лекции в областта на кирило-методиевските извори и традиции през 2003–2017 г. в редица европейски университети (в Рим, Удине, Тюбинген, Неапол, Лодз, Братислава, Бари, Атина, Виена). Така Сл. Бърлиева се оформя не само като един от най-авторитетните изследователи на Кирило-Методиевото дело, но и като единствения съвременен български учен със съществени приноси що се отнася до проучването на латинските и гръцките кирило-методиевски извори. След хабилитацията си тя разширява обсега на изследванията си по тази проблематика, включвайки в тях и проблемите, свързани с Кирило-Методиевските традиции в Европа, като открива, анализира и публикува многобройни първични материали и разширява картината на тези традиции. Нещо повече, благодарение на факта, че тя владее и използва както в публикациите си, така и по време на многобройните международни научни форуми, в които участва, няколко съвременни чужди европейски езика (немски, английски, италиански и руски), тя представя там не само своите постижения, но и създава благоприятно впечатление за съвременното развитие на българските кирило-методиевски изследвания. Това има важно значение за представата, която се създава за тях, тъй като за съжаление като цяло те не се познават достатъчно дори в славянските страни, а още по-малко – в Западна Европа.

Всъщност като се сравни цялостното научно дело на Бърлиева, което включва 47 студии и статии, посветени на кирило-методиевските латински и гръцки извори и традиции, публикувани след хабилитирането ѝ за доцент, с научното творчество в съвременните български и западноевропейски изследвания (включително статиите ѝ в Кирило-Методиевската енциклопедия, т.3 и 4 от 2003 г., които не са преповтаряне на вече известни данни, а представляват обобщение на съвременното състояние на проучванията, и на всички най-нови постижения на европейската наука, поради което повече от половината от тях са цитирани и досега), може да се констатира, че тя представя не само собствените си приноси, но и за пръв път приобщава български учен в съвременните търсения на европейските специалисти в областта на латинската писмена култура от епохата на Средновековието, важен феномен за българската филологическа наука. Нещо повече, това сравнение показва, че днес тя е единственият европейски учен, разширил научното познание за кирило-методиевските традиции в ареала на тази култура, който изгражда и една нова обща панорама на тяхното развитие от епохата на Средновековието до Новото време. Това има съществено значение за съвременните европейски кирило-методиевски проучвания върху латински писмени паметници, в които преди публикациите на Сл. Бърлиева български изследователи не само изобщо не участваха, но и няколковековното им развитие в Западна и Средна Европа беше довело до общоразпространеното мнение, че едва ли може да се издири нещо ново що се отнася до кирило-методиевските извори и традиции.

Доказателство за важността на приносите на Бърлиева са множеството цитирания на нейните трудове. Разбира се, списъкът, който тя е предоставила едва ли е пълен, тъй като е много трудно да се издирят всички при липсата на пълна кирило-

методиевска библиография за периода след 1980 г., при отсъствието на голяма част от чуждестранните публикации в българските библиотеки, набавянето на много от тях с години закъснение след публикуването им, както и непълното разпространение на българските публикации в чужбина и необходимото време, за да се запознаят учените с българските приноси по кирило-методиевски въпроси. Всъщност днес за никого не е възможно да подготви пълен списък на цитиранията на своите публикации, особено що се касае до студиите и статиите, отпечатани през последните няколко години, въпреки големите възможности сега благодарение на използването на модерните онлайн средства за търсене. Но дори и така, както е фиксиран в документите за конкурса обаче, списъкът с цитиранията на Сл. Бърлиева ясно показва големия авторитет на изследователката като водещ учен в полето на анализирането на латинските и гръцките кирило-методиевските извори и традиции. Приносният характер на цялостното ѝ научно творчество (става дума само личните ѝ научни приноси, без да се вземат предвид цитиранията на съставените и редактирани от нея книги) и неговото значение не само за българската наука, се потвърждават от факта, че те се използват и цитират в публикации, засягащи изследваните от нея проблеми, отпечатани в голям брой европейски страни: България, Белгия, Ватикана, Великобритания, Германия, Гърция, Дания, Италия, Македония, Полша, Словакия, Турция, Хърватия, Чехия. Заслужава да се отбележи и фактът, че някои от представените в списъка на цитиранията публикации, излезли от печат преди хабилитирането ѝ за доцент през 1998 г. (9 на брой, отпечатани от 1987 до 1998 г., от всички 46, които са включени в списъка), продължават да се цитират и досега, което ясно показва, че вече две десетилетия те продължават да са актуални.

От цялата си многостранна публикационна дейност от 1998 г. насам Бърлиева е избрала да кандидатства в конкурса с 48 студии и статии (от тях 4 в съавторство, за които авторският ѝ принос е ясно посочен), както и пет тома сборници с научни изследвания, на които тя е отговорен редактор. Тридесет и една студии и статии с обем 400 печатни страници тя е обединила тематично под заглавие „Мотиви на идентичността и развитието на кирилometодиевската традиция в Европа“, които да бъдат разглеждани като хабилитационен труд. Както се вижда от съдържанието на статиите, те не представляват механичен сбор от отпечатани в различни периодични издания и сборници изследвания, а са плод на дългогодишна работа именно с целта чрез издирването и анализа на неизвестни първични материали, ръкописни и печатни, появили се до епохата на Новото време в Европа, преди всичко на латински език, да се разшири представата за тези традиции и тяхното развитие, те да се осмислят заедно с известните данни и да се изгради една обновена обща представа за присъствието на Кирило-Методиевото дело сред европейските народи и връзката му с изграждането и развитието на народностната и националната идентичност на някои от тях през вековете.

Ще посоча най-важните приносни моменти в така съставения том, който по същество чрез прокараната в него концепция напълно отговаря на изискванията за монографичен труд. На първо място прави впечатление, че за да изгради своята теза Сл. Бърлиева е започнала с издирването на многобройни нови данни в средновековната европейска ръкописна традиция, главно на латински език, но не е пренебрегнала и гръцките източници, както и паметниците, написани на някои от народностните езици.

На първо място трябва да се изтъкне, че тя е единственият съвременен изследовател на Кирило-Методиевото дело, който открива неизвестен извор за него,

при това засвидетелстван в пергаментен кодекс от последната четвърт на XII в. – извор, останал и до днес едно от най-старите запазени в момента документални свидетелства за създателя на славянската писменост. Нещо повече, това е единственият стихотворен текст, посветен безспорно на Константин, чието име е конкретно посочено. Този нов кирило-методиевски извор, публикуван още през 1726 г., но останал незабелязан преди Бърлиева от никой изследовател на дейността на Константин-Кирил, е важен и по една друга причина. Той се намира в Хрониката на манастира „Сан Клементе де Казауриа“, съществуващ и до днес в Италия въпреки многобройните бедствия, които е понесъл през вековете, понася и до днес (сега село и община Кастильоне де Казауриа в провинция Пескара, регион Абруцо, на 45 км. югозападно от гр. Пескара). Тя е написана вероятно от монаха Йоан Берард не по-късно от началото на 1182 г. под покровителството на абат Леонат (1152-1182), кардинал от 1170 г. Йоан е събрал тогава наличните документи на манастира (дори в самия ръкопис, написан от магистър Рустик, се намират текстове на грамоти и писма от XI, XII и XIII в.), но се смята за много вероятно съставителят да е използвал и неизвестна предишна подобна компилация от средата на XIV в. Написана с цел да представи историята на манастира от неговото основаване, откогато той е посветен на св. Климент Римски, и да потвърди неговите права, тази хроника е и богато илюстрирана с различни изображения на императори, папи, крале, абати и монаси, и дори с лика на съставителя на ръкописа, поднасящ труда си на св. Климент Римски. Хрониката очевидно е била изключително важна за манастира, който е основан през 871 г. от Лудвиг II (825–875), чийто лик също е изобразен в ръкописа. Той е правнук на Карл Велики (742–814) и син на неговия внук Лотар I (795–855), който е син на сина на Карл Велики Лудвиг II Благочестиви (778–840). През това време Лудвиг II, който е бил коронован в Рим от папа Сергий II (844–847) през 844 г. като крал на Ломбардската част на Франкската империя на Каролингите, обхващаща северната и централната част на Италия до Рим (без Венеция) от 774 до 887 г., а през 850 г. – коронован в Рим от папа Льв IV (847–855) като съимператор на баща си и управлявал след смъртта му вече самостоятелно, се проявява като един от най-активните нейни владетели през този период. Той е известен в историята преди всичко с борбата си със сарацините след 866 г. и със своите взаимоотношения с византийския император Василий I (867–886), който му е оказал помощ за победата над тях през 871 г. при Бари, център на техните владения в Южна Италия. Не е излишно тук да се припомни, че Кирило-Методиевото дело е свързано и с други управляващи империята на франките: Лудвиг II Немски (ок.805–876), крал на Бавария (817–843) и крал на източните франки (840–876), трети син на Лудвиг Благочестиви и брат на Лотар I, добре известен от много документи с дейността си сред панонските и моравските славяни и с отношенията си с българския княз Борис I в 50-те и 60-години на IX в., но също – с директното си участие във Великоморавската мисия на Кирил и Методий, отразено в гл. 9 на Пространното Методиево житие; неговият син Карломан (ок. 830–880), маркграф на Панония (856), крал на Бавария (876–879), посочен от своя братовчед Лудвиг II за негов наследник, който да управлява след смъртта му неговите владения в Италия, но станал такъв не веднага, а през 877 г. (до 879г.). При такова, макар и разнопосочно, присъствие на каролингските владетели в развитието на славяните в Централна и Югоизточна Европа и в развитието на Кирило-Методиевото дело след 863 г., няма нищо необикновено в познаването и отразяването в Хрониката на манастира „Сан Клементе де Казауриа“, на факта, че именно Константин е занесъл на папата мощите на св. Климент Римски. Необикновеното обаче е, че тази стихотворна похвала е включена като органична част в посветената на владетеля Лудвиг II „поема“, както бихме определили творбата със съвременен термин, основал манастира след своята знакова победа през 871 г. и избрал да посвети манастира на св.

Климент, изключително почитан в този регион светец. Тук Константин е наред не само с Лудвиг II, но и с малкото споменати имена на франкски владетели и римския първосвещеник, тогава Адриан II (867–872). Може да се каже, че владетелят е имал много възможности да научи за този епизод от живота на Константин. Между другото, не бива да се забравя, че един от най-добре запознатите с Кирило-Методиевата дейност висши римски духовници – Анастасий библиотекар (ок. 810–878), един от най-образованите членове на висшия клир на Римската църква, познаващ добре и гръцкия език, е бил изпратен през 869 г. от Лудвиг II в Константинопол да преговаря за уреждането на династически брак на неговата дъщеря с най-големия син на император Василий I. Някои изследователи на запазения отговор на Лудвиг II от 871 г. на недостигнало до нас писмо на византийския император, смятат, че при съставянето му Лудвиг е използвал ерудицията именно на Анастасий Библиотекар. Но нито самият владетел, нито книжовниците от това време са били длъжни да възхваляват Константин и тяхната възхвала несъмнено е плод не само на лично решение и оценка, но и на неговия изключителен авторитет в Римската курия.

Така или иначе, това откритие на Сл Бърлиева показва, че Константин – Кирил може да се постави в много по-широк контекст, отколкото сме свикнали да го разглеждаме, представлява уникален феномен в историческото развитие на кирило-методиевските традиции в Европа и отваря нова изследователска ниша. Самата тя след няколко години разширява познанията от този текст в Казаурийската хроника с текстовете за св. Климент Римски, налични в най-ранните славянски извори, свързвани с името на св. Климент Охридски. Това откритие обаче е много показателно и от една друга гледна точка, доказвайки, че толкова значими открития в познати и вече използвани за изследване на кирило-методиевската проблематика източници се удават единствено на учени, които са отлично подготвени и отдадени на нея. В резултат от подобно разбиране на изследователските си задачи, Бърлиева успява да издири и редица други непознати материали за кирило-методиевските традиции в ръкописи и старопечатни книги, съдържащи творби от различни жанрове на средновековната литература на латински език (хомилии, богослужебни книги). Те включват неизвестни творби, възникнали на териториите главно на днешните Полша, Словакия и Чехия, като например най-старата латинска проповед за Кирил и Методий от XV в., поместена в сборник, приписван на магистър Шчекна от Краков, две непознати латински служби за Св. Кирил и Методий в Мисала на Оломоуцката църква, отпечатан през 1499 г. в Нюрнберг и Мисала на Пражкия диоцез, публикуван през 1507 г. във Венеция, предназначени за 9 март, чиито текстове са сходни, като анализира и техните прилики с т.нар. Кратка славянска служба на Кирил и Методий, известна само по изследователски препис от XIX в. Важен принос в това отношение са и публикациите ѝ върху непознатата досега сбирка от 56 неделни барокови проповеди на немски език за Пасхалния цикъл, посветени на св. Кирил и Методий. Предназначени за моравската общност във Виена, сега те се съхраняват в манастира Клостернойбург в Австрия, но са произнасяни от 1708 до 1781 г. в императорската дворцова църква „Св. Михаил“ във Виена и очевидно са привличали значително обществено внимание, тъй като са отбелязвани в официалния австрийски вестник „Wienerisches Diarium“, където е посочено, че през 1738 г. службата е извършена от Никополския епископ Никола Станиславич (1694–1750). Тук трябва да се добави и същественото постижение на Сл. Бърлиева що се отнася до един от най-старите гръцки кирило-методиевски извори – т.нар. Дюканжов списък на архиепископите на България. Преди нейната публикация от 2000 г. текстът му беше познат само от един ръкопис от XIII в., съхраняван в Националната библиотека на Франция в Париж. Тя за пръв път публикува текста на

втория негов препис от втората половина на XIII в. във фототипно и наборно издание. Освен това този каноничен сборник, съхраняван в Държавния исторически музей в Москва, за пръв път беше подробно анализиран от нея по отношение на неговите палеографски и кодикологически черти и съдържанието му беше представено пълно, при това с коментар и при сравнение с Парижкия препис. Никакво подробно цялостно изследване на този важен паметник след тази публикация не се е появило и досега.

Многопосочните проучвания на Бърлиева на ръкописната и старопечатната традиция на латински език в различни европейски хранилища, за която може да се предполага, че е свързана с Кирило-Методиевото дело и традиции, както и издирените от нея непознати материали, ѝ дават възможност да анализира в детайли състоянието на тези традиции в различни региони и през различни хронологически отрязъци от време, както и да изгради една убедителна обща представа за техните най-характерни черти и за спецификите на тяхното разгръщане в ръкописни и старопечатни паметници, възникнали в Централна и Югоизточна Европа (главно що се отнася до традициите в чешките, полските и италианските земи), но ги успоредява и със средновековни български произведения. В тази представа присъстват всички най-важни жанрови групи: документални, литургически, историографски и агиографски произведения. Тя отразява и присъствието в тези традиции на творби, написани на народностните езици от XV в. В нея са представени различни аспекти на кирило-методиевските традиции: като се започне от начина на възприемането на славянското писмо и литургия в тези региони от IX до XVII в. на фона на използваните литургични езици до налагането след III в. на латинския език и честото им свързване с еретическа и непозволена употреба; премине се през установяването и развитието на църковния култ към св. Кирил и Методий в Западна и Средна Европа, почитани там преди всичко като евангелизатори на славяните и цялостното присъствие на Кирило-Методиевото дело в ръкописната традиция на латински език през XIII–XV в., и се стигне до съдбата на мощите на св. Кирил и тяхното включване в общото направление на кирило-методиевските традиции и до представянето на цялостна панорама на тези традиции в данните и познанията за тях в латиноезичните източници. Освен това Сл. Бърлиева в последните години систематизира всички известни данни за гръцките кирило-методиевски извори, които, макар и посветени главно на Кирило-Методиевите ученици, и досега остават сред най-важните текстове със сведения за славянските първоучители. Важно място в общата картина на кирило-методиевските традиции, представена от Сл. Бърлиева, заемат и изводите ѝ за мястото, което заема Кирило-Методиевото дело в изграждането на националната идентичност на някои от славянските народи и постепенното му включване в нея в зависимост от различни исторически обстоятелства и обществени нагласи. Така всъщност от изследванията, събрани в хабилитационния труд, се получава най-цялостната и най-всеобемната представа за развитието на кирило-методиевските традиции в Западна, Средна и Югоизточна Европа, съответстваща на съвременното състояние на научните изследвания по тази проблематика.

Заслужава да се отбележат специално и някои съществени приноси от периода след утвърждаването на Бърлиева за доцент, които стоят извън обсега на хабилитационния труд. Ще дам само няколко примера. През 2007 г. тя анализира проблема за осъждането на Методий през 870 г. на фона на съдържанието на т.нар. Псевдо-Изидорови декреталии, сбирка от текстове по канонично право, съставена през IX в. от достоверни решения на църковните събори, както и от фалшифицирани и фалшиви папски писма. В нея се намират текстове, отричащи възможността да се

предявяват обвинения против епископи. Посочи и два ръкописа от третата четвърт на столетието, които съдържат тези документи, публикува един фрагмент, предназначен за частна употреба, създаден в района на Боденското езеро точно през това време, изказа мнението, че „не е невъзможно фрагментът да е свързан с Методиевото заточение“ (с. 103) и призова да се проучат каноническите сборници от това време, което за съжаление и до днес не е направено. През 2014 г. Бърлиева разгледа паралелно текстовете на латинския превод на едно от четирите гръцки жития на св. Амфилохий Иконийски (ок. 340–след 394) в неговата предметафрастова форма, смятан за дело на Анастасий Библиотекар, и неговия славянски превод. Тя установи, че отклоненията от гръцкия текст, познат по ръкописи от XI–XIII в., съвпадат с промените, които се наблюдават в славянския превод. Обяснението на този факт беше, че двата превода са направени вероятно от един и същ гръцки образец и беше подкрепено с публикуването на латинския превод по препис от 1446 г. и обнародването за пръв път на славянския превод по сръбски ръкопис от XV или XVI в. Заслужава да се отбележи и приносът на Бърлиева от 2015 г. що се отнася до анализа на латинските източници, които отбелязват покръстването на българите, както и до изследването на два важни извора за епохата на цар Самуил и българо-гръцките отношения по това време – Историята на франките, компилация на Адемар от Шабан (988–1034) и Хрониката на гр. Бари, възникнала в периода между средата на XI и първите години на XII в., за чийто автор се смята Лупус протоспатарий. Тя обяснява факта, че смъртта на Самуил, отнесена във втория от тях към 1015 г., не е някаква грешка на хрониста или на неговите източници, както се смяташе преди нейната публикация, а с използването на т. нар. „пизанско летоброене“, което изпреварва с една година византийското и е използвано и в други случаи в тази хроника. Тези приноси са свидетелство не само за широките интереси на авторката, но и за отличното познаване на латинската ръкописна традиция от епохата на Средновековието и възможностите, които то ѝ дава за достигането до редица нови изводи, засягащи българската културна и политическа история при сравняването им със славянски източници.

Научните приноси на Сл. Бърлиева ѝ създават името на един от най-авторитетните изследователи на кирилометодиевската проблематика не само в България, но и в чужбина. В тази връзка трябва да се посочи, че тя е ръководител на няколко успешни проекта, финансирани от Българския „Фонд за научни изследвания“ и по международното сътрудничество на БАН с партньори от Израел, Полша и Румъния. Специално трябва да се отбележи, че един от тях – “Покръстването на българите и кирило-методиевският мотив в латинската историография“ – е награден от Изпълнителния съвет на Фонда през 2004 г. Резултат от този авторитет е и нейната работа като отговорен редактор и редактор на редица научни сборници, публикувани между 2007 и 2018 г., в които се представят постиженията в работата на български и чуждестранни учени в областта на кирило-методиевската проблематика.

Не може да се отмени също значимият принос на Сл. Бърлиева като вдъхновител и организатор на редица научно-приложни инициативи на Кирило-Методиевския научен център, които тя скромно е премълчала в документацията, която е представила за конкурса : изложби, свързани с важни събития в областта на Кирило-Методиевото дело, които са представяни многократно в редица градове на България и в чужбина, посветени например на важни годишнини от създаването на славянската писменост и смъртта на св. Климент Охридски (2013, 2016 г.); ежегодни чествания на деня на Успението на св. Кирил в София. Тези инициативи имат голямо значение не само като популяризиране на резултатите от дейността на Кирило-Методиевския научен център в

широки обществени кръгове, но и като запознаване на голям брой българи, които не са представители на тесните научни общности в тази област, както и на слабо запознатите с нея хуманитаристи и общественици в чужбина със забележителни личности от ранния период на българската културна история.

Направеният анализ на научната дейност на Сл. Бърлиева показва, че несъмнено както сега, така и в бъдеще тя ще бъде водещ учен с тематичната област, в която работи. Цялата ѝ научна, научно-приложна и преподавателска дейност отговаря напълно на изискванията за получаването на академичната длъжност „професор“ според изискванията на чл. 29 от ЗРАСРБ и на чл. 60 и 61 от Правилника за прилагането му.

Всичко, изложено дотук, ми дава основания да препоръчам на уважаемото научно жури да избере доц. д-р Славия Георгиева Бърлиева-Бекирова на академичната длъжност „професор“ в конкурса по професионално направление 2.1 Филология за нуждите на секция „Кирило-Методиевски извори и традиции“ в Кирило-Методиевския научен център на БАН.

София, 25. 09.2018 г.

Проф. д-р Светлина Николова